

XXVI.

Betænkning

over

Udkast til Lov, angaaende et overordentligt Lønningstillæg for de ringere aflagte offentlige Bestillingsmænd.

(Afgiven af det af Folkethinget nedsatte Udvalg.)

Folkethinget har overdraget undertegnede Udvalg at afgive Betænkning over det Thinget forelagte Udkast til Lov, angaaende Lønningstillæg for de ringere aflagte offentlige Bestillingsmænd.

I denne Anledning skal man tillade sig at fremføre: Med Hensyn til den Grundanskuelse, hvorpaa Lovudkastet er bygget, nemlig at Staten i nærværende Dieblif bør komme de ringere aflagte offentlige Embedsmænd og Bestillingsmænd til Hjælp med et overordentligt Lønningstillæg, har der ikke vist sig nogen Meningsforskjel i Udvalget; kun om Maa den, hvorpaa et saadant Lønningstillæg burde tilstaaes, er der i Udvalget fremkommet forskellige Meninger.

Saaledes antager Majoriteten (S. N. Hansen, E. Hansen og Lind), at § 1 i nærværende Lovudkast bør omredigeres saaledes, at den bliver ligelydende med § 1 i Loven af 4de Januar 1854. Forskjellen imellem det nærværende Lovudkast, og Loven af den anførte Datum, er af en dobbelt Natur. Paa den ene Side udvider Lovudkastet Grændsen for de Personer, der tilsigtes at komme i Betragtning ved et overordentligt Lønningstillæg, idet Grændsen henlægges fra de i Loven opførte 800 Rd. til

1000 Rd., og paa den anden Side indskrænker det denne Grændse, idet de ugifte Embedsmænd og Bestillingsmænd, der ere medtagne i den nævnte Lov som berettigede til et overordentligt Lønningstillæg, ere udeladte i det nærværende Lovudkast. Majoriteten tillader sig her at fremhæve som sin bestemte og ufravigelige Overbeviisning, at den af Rigsdagen allerede eengang vedtagne og af Regjeringen functionerede Lov om samme Gjenstand, ikke kan antages at have fremkaldt grundede Klager; men tværtimod, at den i sine almindelige Virkninger har vist sig at være hensigtsmæssig og velgjørende.

Ligesom Majoriteten i Udvalget derfor ikke kan tilraade Thinget at gaae ind paa, at Grændsen for Lønningstillæget udvides, maa den derimod ansee det for mindre retfærdigt eller i al Fald for ubilligt, om de ugifte Embedsmænd og Bestillingsmænd bleve i denne foreliggende Lov aldeles udelukkede fra det Gode, som en tidligere Lov gjorde dem deelagtige i, thi den er fuldkommen overbeviist om, at Trangen for de Ugifte i Statens Tjeneste, paa Grund af Tidsumstændighederne, kan være og i mange Tilfælde er ligesaa stor og følelig, som den er for de Gifte.